

Industriarbetsgivarnas EU-policy

Ett Europa med fokus på tillväxt och konkurrenskraft



Industriarbetsgivarna är en arbetsgivarorganisation som bildats i syfte att stärka den internationella konkurrenskraften för våra medlemsföretag, som är verksamma inom svensk basindustri. Basindustrin är en central råvaruproducent inom EU och bidrar både till resiliens och konkurrenskraft för hela unionen. Medlemsföretagen är exportberoende, råvarubaserade och kompetensintensiva och påverkas därför i hög grad av de beslut som fattas inom EU.

EU är Sveriges största och viktigaste marknad – omkring tre fjärdedelar av den svenska exporten går till övriga medlemsländer. Den inre marknaden och dess fyra friheter – fri rörlighet för varor, tjänster, personer och kapital – är central för svensk industri. Industriarbetsgivarna understryker att svensk industri, alla dess medarbetare och i förlängningen det svenska välståndet, gynnas av att EU utvecklas i en riktning med fokus på tillväxt, konkurrenskraft och en välfungerande inre marknad. Och omvänt – om EU inte satsar på tillväxt, stärkt konkurrenskraft, värnar och ökar frihandeln, samt tillhandahåller rätt förutsättningar för industriföretagen att bidra till omställningen och de globala klimatmålen – får det en negativ påverkan på både sysselsättningen och välståndet i Sverige.

Industriarbetsgivarnas EU-policy togs fram 2019 och reviderades 2021. Under de senaste åren har EU halkat efter i jämförelse med andra ekonomier. Unionen har tappat i både tillväxt och konkurrenskraft. Kina passerade EU i BNP-utveckling redan för flera år sedan och USA ligger långt före. Den långvariga svaga produktivitetstillväxten i Europa förstärker gapet ytterligare. Utöver den inhemska svagheten präglas EU:s omvärld av ökad turbulens: krig i vårt närområde, stora geopolitiska spänningar, handelskonflikter, införandet av tullar och andra handelshinder. Detta skapar osäkerhet och störningar i globala värdekedjor, vilket i sin tur direkt påverkar vår exportberoende basindustri. För att värna EU:s långsiktiga konkurrenskraft krävs därför en politik som inte bara stärker tillväxten inom EU, utan också underlättar för företag att hantera en mer fragmenterad och osäker omvärld.

Industrin är motorn i den europeiska ekonomin, men företagen tyngs av en ökande regelbörda samtidigt som förutsättningarna för produktivitetstillväxt inte har prioriterats av EU:s beslutsfattare. Därför uppdaterar Industriarbetsgivarna nu sin EU-policy. Precis som tidigare bygger den på centrala ställningstaganden om EU:s framtida riktning: fokus på tillväxt och konkurrenskraft, utökad global frihandel trots en turbulent omvärld, en välfungerande inre marknad samt begränsad överstatlighet i arbetsmarknadsfrågor – där lönebildning och andra grundläggande arbetsmarknadsfrågor fortsatt ska vara nationella kompetenser.

I denna upplaga har två nya avsnitt tillkommit: ett om behovet av en radikalt minskad regelbörda samt ett avsnitt om Europas kompetensutmaning. Ett tidigare avsnitt om euron utgår i denna reviderade version¹.

Stockholm, 5 september 2025

1 Reviderad i december 2021, då ett avsnitt om euron utgick. Industriarbetsgivarna konstaterade att ett införande av euron i Sverige inte är aktuellt och att Sverige inte har ett formellt juridiskt undantag att stå utanför eurosamarbetet, men valt att inte införa euron eftersom en folkomröstning tydligt avvisade ett valutabyte. Detta har accepterats av övriga EU-länder som ett informellt politiskt undantag. En diskussion om huruvida Sverige och basindustrins skulle gynnas av ett införande av euron är inte aktuellt i dagsläget.

Så arbetar Industriarbetsgivarna med EU-frågor

Industriarbetsgivarna påverkar i EU-frågor på flera olika nivåer och genom flera organisationer. Vårt påverkansarbete består av direktkontakter med EU-politiker och tjänstemän, samverkan inom industrin, Svenskt Näringslivssfären och med basindustrins branschorganisationer, samt en dialog med våra fackliga motparter i EU-frågor. Vi påverkar också EU genom våra europeiska branschorganisationer Cepi, Cei-Bois, Eurofer och Euromines. Vi medverkar även i den sociala dialogen på EU-nivå och vi är representerade i den Europeiska Ekonomiska och Sociala Kommittén – EESK². Industriarbetsgivarna är även medlem i European Employers' Institute (EEI), ett forskningsinstitut på EU-nivå som bedriver forskning ur ett arbetsgivarperspektiv.

Denna policy utgör grunden för vårt påverkansarbete i EU-frågor.



Bild 1: Kärnan i EU:s framtida inriktning är stärkt konkurrenskraft

Konkurrenskraftskontrollen som exempel

Ett exempel på vårt arbete i EU är frågan om konkurrenskraftskontrollen. Sedan 2018 har Industriarbetsgivarna, tillsammans med andra aktörer och i olika sammanhang, bidragit till att frågan har lyfts och förankrats på EU-nivå. Genom EESK och i dialog med EU-kommissionen och olika ordförandeskap har konkurrenskraftskontrollen behandlats i flera yttranden och tagits vidare i den politiska processen. I mars 2023 infördes konkurrenskraftskontrollen av EU-kommissionen som en del av dess konkurrenskraftsagenda och finns nu med i EU-kommissionens prioriteringar för 2024–2029.

² Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (EESK), som regleras i artiklarna 300–304 FEUF, är ett rådgivande organ inom EU. Den består av representanter för arbetsgivare, arbetstagare och civilsamhället. EESK lämnar yttranden och fungerar som en länk mellan EU:s institutioner och olika samhällsintressen. Svenskt Näringsliv har fyra mandatplatser i EESK:s arbetsgivargrupp och Industriarbetsgivarna är representerade i EESK genom att inneha ett av dessa mandat.

1. Nytt fokus på tillväxt – dags att gå från ord till handling

Europeisk industri utmärks av hög kvalitet, innovation och en tydlig satsning på hållbarhet.

Den är nära sammanflätad med andra sektorer, däribland tjänstesektorn och industrins framgångar är avgörande för välståndet både i Sverige och Europa. För att industrin ska fortsätta att bidra till en god ekonomisk utveckling krävs välfungerande marknader, frihandel och en förmåga att konkurrera på världsmarknaden. Men faktum är att Europa får allt svårare att hävda sig i den globala konkurrensen. Konkurrenstrycket från USA, Kina och Indien hårdnar. Sysselsättningen inom EU har inte återhämtat sig till de nivåer som rådde före finanskrisen. BNP-utvecklingen har varit svag likaså tillväxten i produktivitet. Omkring 85 procent av den globala tillväxten skapas utanför EU och farhågan är att EU gradvis marginaliseras om gapet mot USA och Kina inte minskas

EU behöver en ny tillväxtstrategi

För att vända utvecklingen behövs en ny strategi med tydligt fokus på åtgärder som faktiskt skapar ökad tillväxt och välstånd – något som understryks i Mario Draghis uppmärksammade krisrapport.

Tillväxten i EU måste stärkas genom bland annat ökade investeringar i innovation samt en starkare betoning på arbetslinjen, särskilt mot bakgrund av den demografiska utmaning Europa står inför, där befolkningstillväxten avtar och arbetskraften minskar. Den genomsnittliga arbetstiden i Europa är i dag betydligt lägre än i både USA och Kina. I denna situation blir högre sysselsättning och fler arbetade timmar helt avgörande för att upprätthålla konkurrenskraft och välstånd, parallellt med att strukturella reformer och innovationer genomförs.

EU-kommissionen har visserligen signalerat krafttag för att göra den europeiska ekonomin mer konkurrenskraftig och bland annat presenterat en konkurrenskraftskompass – en färdplan för att öka tillväxten genom innovation, teknologisk utveckling, digital transformation och klimatsmarta lösningar. Dessa ambitioner är välkomna,

liksom satsningar på enklare regler för företag och ökad motståndskraft i en osäker omvärld. Men det räcker inte med planer och visioner. Det är dags att gå från ord till handling.

Industriarbetsgivarna påminner också om att flera förslag på EU-nivå riskerar att driva utvecklingen i motsatt riktning, där nya regleringar innebär högre kostnader och kan också medföra färre arbetade timmar. Detta försvagar Europas långsiktiga konkurrenskraft.

Fortsätt öka och stå upp för den globala frihandeln

Europas tillväxt är beroende av frihandel, men den hotas nu av ökande protektionism och nya handels hinder – särskilt från USA. Sådana hinder skadar tillväxten. Industriarbetsgivarna understryker att en välfungerande inre marknad inom EU³ och tillgång till globala marknader där fri handel råder är grunden till industrins globala konkurrenskraft och dess möjlighet att bidra till ett ökat välstånd.

EU:s beslutsfattare måste fortsätta driva en ambitiös frihandelsagenda som upprättar lika spelregler och öppnar upp nya marknader utanför EU. Detta underlättar för företagen att diversifiera leverantörskedjorna och skapa en bred kundbas. Handelspolitiken bör syfta till att riva handelshinder, skapa marknadstillträde, möjliggöra för företag att diversifiera och ge lika spelregler för länder såväl inom som utanför EU.

En ambitiös frihandelspolitik, i första hand inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO) och i andra hand genom att EU förhandlar fram bilaterala handels- och investeringsavtal, är därför grundläggande för att fortsätta liberalisera handeln, stärka europeiska företags konkurrenskraft och skapa ökad tillväxt och sysselsättning.

3 Se avsnitt 2

2. Förbättra den inre marknaden och värna den öppna ekonomin

Den inre marknaden är en av EU:s viktigaste hörnstenar och garanterar fri rörlighet för människor, varor, tjänster och kapital.

Sedan den inre marknaden kom på plats 1993 har handeln inom EU ökat markant. EU är svensk industris hemmamarknad och dess största handelspartner. Basindustrin är en bransch som är helt beroende av export – hela 90 procent av den totala produktionen går till andra länder. Exportvärdet uppgick 2024 till 380 miljarder och omfattar drygt 18 procent av svensk varuexport. Geografisk närhet till Sverige, stabila handelsrelationer och konkurrenskraftiga villkor är avgörande för vilka länder basindustrin exporterar till. Mer än hälften av industrins export går till EU-27. Därför är en öppen och välfungerande inre marknad inom EU där varor, tjänster, personer och kapital verkligen kan röra sig fritt och där spelregler är lika för samtliga länder helt centralt för industrin. Detta är också viktigt för svenskt näringsliv i stort.

Samtidigt finns det mycket kvar att utveckla för att den inre marknaden ska förbättras ytterligare. Det finns fortsatta hinder för handel, exempelvis genom att länder inför egna standarder och certifieringar på produkter eller har olika krav vid utformning av yrkeslegitimationer och licenser. För handeln av varor motsvarar hinder på den inre marknaden tullar på 44 procent, enligt Internationella valutafonden IMF.

Under våren 2025 presenterade EU-kommisionen en ny strategi för att utveckla den inre marknaden och identifiera fortsatta skadliga hinder däribland komplexa regelverk, tunga administrativa bördor vid gränsöverskridande tjänster och brister i erkännande av yrkeskvalifikationer. Industrierbetsgivarna välkomnar strategin och understryker att reformen är startpunkten för en fortsatt förbättring av den inre marknaden. Vi konstaterar att det är viktigt att exempelvis undanröja hinder för utstationering av arbetstagare, där nuvarande regelverk ofta leder till onödiga kostnader och osäkerhet för företag. Vidare behöver möjligheten att överföra pensions- och försäkrings-

förmåner mellan medlemsstaterna stärkas, så att arbetskraftsrörlighet underlättas och företagens tillgång till rätt kompetens säkerställs över hela EU.

Lika spelregler och konkurrensförutsättningar – grunden för inre marknaden

Industrierbetsgivarna betonar också vikten av lika spelregler och konkurrensförutsättningar på den inre marknaden – detta är helt centralt. Över tid har EU tagit steg som går i fel riktning och som snarast försämrar den inre marknadens funktionalitet och konkurrensvillkoren för företag.

Det finns en snedvridning av konkurrensen då användandet av statsstöd har ökat markant. Statligt stöd inom EU bör användas restriktivt och evidensbaserat och i första hand för att hantera marknadsmisslyckanden. Den ökade användningen missgynnar innovativa företag, särskilt i länder som Sverige med låg subventionsnivå, och riskerar att tränga undan andra satsningar och ny teknologi. Undantag från statsstödsreglerna bör därför fasas ut.

Mindre länder som Sverige har samtidigt fått allt svårare att påverka utvecklingen när inflytserika nationer som Frankrike och Tyskland gått samman och drivit på för en ökad grad av statlig intervention i den europeiska ekonomin. Grunden för en industripolitik bör vara att skapa bästa möjliga förutsättningar för att bedriva näringsverksamhet i Europa. Bra villkor gör att industrieföretagen fortsätter att göra investeringar och nyetableringar inom EU och därmed kan den inre marknaden växa starkt. En välfungerande och växande inre marknad i EU är extra viktigt i tider av stor geopolitisk osäkerhet och när fri global handel ifrågasätts.

3. Ett EU som levererar – inte reglerar

Under Ursula von Der Leyens första mandatperiod har antalet nya lagar och regler ökat markant inom EU.

Ett tal som ofta nämns i dessa sammanhang är omkring 13 000 nya lagar. Många har varit detaljreglerande, hämmande för företagen och har lett till ökat administrativt arbete och kostnader för företagen. Detta skadar industrins konkurrenskraft och dess förmåga att växa och anställa. Denna ökande regelbörda slår mot företagets produktivitet, eftersom det kräver tid och resurser att implementera och följa upp. Detta är särskilt oroande i ett europeiskt sammanhang, där produktivitetsutvecklingen redan är anmärkningsvärt svag jämfört med andra delar av världen. Regler som hämmar effektivitet och flexibilitet riskerar därför att ytterligare försvaga Europas långsiktiga ekonomiska konkurrenskraft.

Under 2022 uppskattade Eurostat att europeiska företag hade återkommande kostnader för regler och administration på cirka 150 miljarder euro⁴. Företagen betonar att lagkrav och den kumulativa regelbördan är det enskilt största hindret för att investera eller växa i EU. Utöver den administrativa bördan är många regler dessutom utformade så att de försämrar europeiska företags konkurrenskraft, vilket är det största problemet med reglerna.

EU har påbörjat ett arbete med regelförenkling, minskad rapporteringsbörda, minskad byråkrati och rationaliserade tillståndsprocesser. EU-kommissionen följer principen "en in, en ut", som innebär att nya regler ska kompenseras genom att andra bördor minskas. Målet är att minska regelbördan med 35 procent för små- och medelstora företag fram till 2030. Vidare har EU-kommissionen inlett ett antal förenklingsåtgärder – så kallade omnibuspaket – samt inför en kontrollmekanism över hur nya lagar påverkar företagets konkurrenskraft. Industriarbetsgivarna har drivit frågan om en konkurrenskraftskontroll ("competitiveness check") sedan 2018 och välkomnar EU-kommissionens införande av en sådan. Men för att säkerställa att nya regler inte ska underminera företagets konkurrenskraft måste konkurrenskraftskontrollen ytterligare

stärkas. Varje ny regel ska granskas och bedömas utifrån dess påverkan på företagets konkurrenskraft innan den antas. En föreslagen regel bör inte antas om den bedöms minska företagets långsiktiga konkurrenskraft. Det handlar även om att ägna vederbörlig uppmärksamhet åt konkurrenskraften redan vid politiska överväganden om utformningen av nya initiativ.

Industriarbetsgivarna betonar också att EU-kommissionens mål på 35 procents minskad regelbörda och "en in, en ut" inte är tillräckligt. Målet måste vara att tydligt minska kostnaderna för företagen. Industriarbetsgivarna understryker också att fokus inte bara kan vara på att minska antalet regler utan det måste också vara fokus på att ta bort de mest skadliga reglerna ur ett konkurrenskraftsperspektiv. Det måste ske en betydande minskad regelgivning framför allt på det sociala området och subsidiaritetsprincipen ska gälla.⁵

Som arbetsgivarorganisation påminner vi också om att vi inom EU redan har en hög standard på exempelvis det sociala området och att industrin i Europa kontinuerligt moderniseras och driver på en hållbar teknikutveckling. Detta ger – och har gett – Europa en konkurrensfördel både på kort och lång sikt och är därmed något vi ska värna om.

Regelverken ska främja tillväxt och produktivitet. Svensk industri har genomfört stora investeringar för att möta exempelvis uppsatta klimatmål och är beredd att möta de betydande utmaningar som föreligger – men detta måste ske i takt med rådande förutsättningar och med en tydlig förankring i företagets verklighet. Det krävs att såväl befintliga som nya EU-regler är effektiva och konkurrenskraftiga och inte avviker långsiktigt från omvärldens. Reglerna måste vara förutsägbara, konsekventa och enkla att tillämpa.

4 eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:52025DC0047&qid=1751545348063

5 Se även avsnitt 4.

4. Rusta för en välfungerande och konkurrenskraftig arbetsmarknad inom EU

En konkurrenskraftig industri är en förutsättning för ett starkt och livskraftigt Europa.

Drygt 30 miljoner européer är direkt sysselsatta av europeisk industri och indirekt genereras långt fler arbetstillfällen. För industrin är en välfungerande arbetsmarknad som kännetecknas av hög produktivitet och tillgång till arbetskraft med rätt kompetens⁶ avgörande. Detta är en grundpelare för Europas välbefinnande – vi måste bli effektivare, skapa mer värde och stärka vår förmåga att konkurrera globalt. Industrierbetsgivarna understryker att subsidiaritetsprincipen ska tillämpas fullt ut. De senaste åren har EU:s regleringsiver på arbetsmarknadsområdet varit omfattande och vi ser att ytterligare lagstiftning kommer att hämma konkurrenskraften.

För att upprätthålla en konkurrenskraftig industri – och samtidigt främja jobbskapande och välbefinnande – måste arbetsmarknaden inom EU vara flexibel och anpassad efter de unika behoven i varje medlemsland. Därför anser Industrierbetsgivarna att ett EU-samarbete måste byggas på respekt för olika arbetsmarknadsmodeller. EU måste respektera kollektivavtal som en modell för att reglera arbetsvillkor på arbetsmarknaden. Kollektivavtal som upprätthåller rättvisa och balanserade arbetsvillkor – och som gemensamt har förhandlats fram av arbetsmarknadens parter – är en viktig del av den svenska arbetsmarknadsmodellen. Genom att tillåta kollektivavtal att fungera som ett verktyg för att reglera arbetsvillkor kan vi säkerställa att arbetsmarknaden förblir flexibel och anpassningsbar efter aktuella behov i respektive del av näringslivet.

Frågor om exempelvis arbetstidsregler, arbetsmiljöfrågor eller lönebildning ska inte detaljregleras på EU-nivå. Det är arbetsmarknadens parter som bäst känner till de specifika förhållandena i de olika delarna av näringslivet och som kan förhandla fram lösningar som fungerar i praktiken. Sådana

frågor hanteras bäst nationellt genom kollektivavtal. EU:s roll är att tillhandahålla ett ramverk som säkerställer samexistens mellan nationella arbetsmarknadsmodeller för en välfungerande inre marknad. Alla arbetsmarknadsmodeller måste ges utrymme att existera och respekteras under och tillsammans med EU-lagstiftningen.

Möjligheterna till avvikelser från EU-direktiv och lagstiftning genom kollektivavtal bör utökas. Genom att anpassa regler och direktiv efter specifika förhållanden i sektorer eller branscher kan syftet med den aktuella lagstiftningen bättre tillgodoses. Kollektivavtal ger arbetsmarknadens parter möjlighet att skapa lösningar som är skräddarsydda efter de unika behoven och förutsättningarna i respektive bransch, vilket leder till produktiva och konkurrenskraftigare företag. Nationella kollektivavtal och dess anpassningar av regler är ett uttryck för subsidiaritetsprincipen i praktiken.

⁶ Mer om kompetensförsörjningsfrågor i avsnitt 5.

5. Underlätta tillgången till rätt kompetens i EU

Tillgången till kvalificerad kompetens är en grundläggande förutsättning för svensk industris långsiktiga konkurrenskraft.

Genom EU-medlemskapet har företagens hemmamarknad utvidgats från Sveriges cirka 10 miljoner invånare till drygt 500 miljoner människor inom unionen. Detta medför även en väsentligt breddad tillgång till arbetskraft och specialistkompetens.

Samtidigt är utmaningarna kring kompetensförsörjningen flera. En central utmaning är att EU:s inre marknad inte fungerar lika väl för människor som för varor. Trots att de fyra friheterna – fri rörlighet för varor, tjänster, personer och kapital – utgör grunden för den inre marknaden och är avgörande för att främja EU:s konkurrenskraft så är den praktiska tillämpningen ojämn. Medan handeln med varor fungerar tillfredsställande, kvarstår betydande hinder för rörlighet av arbetskraft och kompetens.

Trots att exempelvis tjänstedirektivet trädde i kraft för över 15 år sedan, och utstationeringsdirektivet ännu längre, kvarstår utmaningar när det gäller tolkning, implementering och efterlevnad i medlemsländerna. Detta skapar trösklar för företag som behöver snabb och smidig tillgång till kompetens, oavsett var i EU den finns. Industriarbetsgivarna betonar att EU måste fortsätta riva hinder och slå vakt om den fria rörligheten för kompetens.

Vidare behöver EU verka för att attrahera kompetens från länder utanför unionen. Detta bör inkludera både högskoleutbildad arbetskraft och kvalificerade yrkesarbetare. Här har EU möjlighet att ta ett större ansvar för att stärka sin attraktivitet genom riktade talangprogram och en mer aktiv marknadsföring av Europa som arbetsmarknad. Industriarbetsgivarna är därför positiva till den ansats och de förslag som finns inom Union of Skills⁷ som berör attraktion av kompetens från tredje land.

Samtidigt noterar Industriarbetsgivarna att den svenska regeringen å sin sida försvårar för arbetskraftsinvandring och att detta ytterligare riskerar att försämra svensk industris möjligheter att täcka kompetensbehov som inte kan tillgodoses inom EU.

Ökad uppmärksamhet kring kompetensutmaningen välkomnas

Vidare handlar utmaningarna om tillgång till relevanta utbildningar, ökad attraktionskraft för tekniska yrken och utbildningar samt attraktiviteten i de orter där industrin är lokaliserad. Det gäller inte bara för Sverige, utan för hela EU. Bristen på tekniskt utbildad arbetskraft och ingenjörer är utbredd i alla EU-länder. För att säkerställa en stark utveckling i industrin framöver krävs en kombination av insatser på nationell- och EU-nivå som sammantaget bidrar till ökad tillgång på relevant kompetens.

Därför välkomnar Industriarbetsgivarna EU:s ökade fokus på kompetensfrågor. Samtidigt är det avgörande att det tydligt definieras vad som faller under medlemsstaternas ansvar och vad som bör samordnas på EU-nivå.

Industriarbetsgivarna är positiva till EU:s ambitioner inom området "uppskilling och reskilling" – eller livslångt lärande. Det är avgörande att människor ges möjlighet att ställa om och vidareutveckla sin kompetens. I Sverige har arbetsmarknadens parter nyligen infört ett nytt system för detta – Omställningsstudiestödet – som bör ges möjlighet att utvecklas vidare utan att ersättas av ett nytt EU-gemensamt system. Samtidigt bör EU arbeta för att fler arbetstagare inom EU-länderna ska få tillgång till utbildningar för att kunna utveckla sina kunskaper genom hela yrkeslivet.

⁷ Union of Skills - European Commission

Fortsätt prioritera STEM i strategiska EU-initiativ

STEM-ämnen (science, technology, engineering, mathematics) utgör grunden för en konkurrenskraftig svensk industri. För att möta framtidens behov är det nödvändigt att fler unga väljer STEM-utbildningar och att dessa utbildningar får hög prioritet, särskilt när de har tydlig koppling till näringslivets behov. Det är viktigt att EU fortsätter prioritera STEM i sina strategiska initiativ och nätverk inom utbildningens område och inom forskning och innovation.

Det är även prioriterat att fortsätta slå vakt om den fria rörligheten och erkänna yrkeskompetenser mellan medlemsstaterna. Validering av kompetens på EU-nivå kan vara ett relevant verktyg för att underlätta matchningen mellan arbetstagare och arbetsgivare över landsgränserna. Industriarbetsgivarna ser positivt på att det blir enklare att tillgodoräkna sig utbildningar inom ramen för den europeiska referensramen för kvalifikationer, särskilt på eftergymnasial nivå. Industriarbetsgivarna ser behov av att öka kännedomen om de möjligheter till praktik, utbildningsutbyten och mobilitet som redan finns inom EU.

Industriarbetsgivarna är arbetsgivarorganisationen för stål-, metall-, gruv-, massa-, pappers-, sågverks-, byggnadsämnes- och buteljglas-industri samt svetsmekanisk industri. Industriarbetsgivarna företräder drygt 1 000 medlemsföretag med cirka 90 000 anställda.